

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

vurdering er, at det vil vi ikke kunne få noget ud af.

Sagen er den, at på det tidspunkt, man skulle træffe beslutning om direkte valg og give sin stilling til kende, lå det klart, at de lande, der har været med i dette samarbejde i 17 år, nu var kommet til det resultat, at de for deres vedkommende under alle omstændigheder ville have indført direkte valg i deres lande. Vi 3 nye, der kom til, havde forskellige synspunkter. Irerne fandt, at de også gerne med det samme ville indføre direkte valg. Englænderne har endnu ikke fundet deres ben, og danskerne kom med de indvendinger, som hr. Hilmar Baunsgaard så udmærket kender, og som vi har drøftet så tit. Vi kunne altså gå med, hvis vi fik særlige ordninger. Men det vil jo være noget vanskeligt, når vi kunne få disse særlige ordninger, for os at hindre de gamle 6, og dertil irerne, altså 7 lande, i at gennemføre noget, de gerne ville, fordi vi ville handle med dem om et eller andet.

Det er min vurdering, at hvis vi på det punkt havde forsøgt at handle, så ville vi være blevet stillet i den stik modsatte situation af den, hr. Hilmar Baunsgaard mener. Jeg tror nemlig, at så ville vi blive betragtet som nogle, der udelukkende ville genere andre, og så ville de have vanskeligt ved at hjælpe os, når vi f. eks. kom og bad om at få forlænget 3 døgns reglen, som vi skulle kort tid efter. De ville spørge, hvorfor de skulle stille sig positivt over for vore problemer, hvis vi ikke engang kunne stille os positivt over for, at de fik gennemført direkte valg, som de ønsker det, når vi kunne få en undtagelse. Derfor tror jeg ikke, at vi havde opnået det, hr. Hilmar Baunsgaard mener vi ville have opnået ved at forsøge at handle med direkte valg.

Fru Aase Olesen stillede mig et par konkrete spørgsmål. Det ene var vedrørende industripolitik og om en specialisering af våbenproduktionen. Det andet var, om jeg kunne give eksempler på den beskrivelse, jeg har givet af Tindemansrapporten, at den var jordnær og realistisk.

Vedrørende industripolitikken vil jeg sige, at dér gjorde jeg jo opmærksom på, at premierminister Tindemans efter vor opfattelse ikke gik så langt, som det var ønskeligt, fordi vi mener, at de store problemer, Eu-

ropa står over for, faktisk nødvendiggør et tættere industripolitisk samarbejde, idet vi må ændre industristrukturen i Europa. Hvis vi skal klare arbejdsløshedsproblemerne, hvis vi skal klare inflationsproblemerne, og hvis vi skal klare de problemer, som går under overskriften „en ny økonomisk verdensorden“, så skal der samarbejde til mellem de europæiske lande om en ændret industristruktur. Det har et så stort økonomisk område som USA allerede gennemført for sit vedkommende, men det kan de jo bl. a. også gøre, fordi de ikke har nogen grænser mellem de enkelte stater. De har blot gjort det efter et princip, som de fleste af os formentlig ikke anser for det rigtigste, nemlig multinationale selskabers politik, altså de store multinationale selskabers egne politisk-økonomiske foranstaltninger.

Vi finder, at samfundet bør være med ved tilrettelæggelsen af industripolitikken. Men netop når det drejer sig om våbenproduktion, kan vi se et eksempel på, hvad det har ført med sig. Det har bl. a. ført med sig, at man i Europa anskaffer militærfly fra USA. Hvorfor? Fordi man ikke i Europa har en industripolitik på dette område, der gør det muligt for producenterne at konkurrere med amerikanerne, når der skal leveres fly. Et samarbejde på dette område har intet at gøre med et militærpolitisk og et sikkerhedspolitisk samarbejde. Det er altså et spørgsmål om, hvem der producerer de varer, som f. eks. NATO køber. I øjeblikket er det altså amerikanerne, der producerer varerne, og det er dem, vi køber dem af. Et samarbejde mellem EF-lande og f. eks. Sverige kunne måske bevirke, at man også kunne købe europæiske maskiner.

Når vi hævder, at Tindemansrapporten er mere jordnær og realistisk end f. eks. Parlamentets og Kommissionens rapport om en europæisk union, så skyldes det netop, at hr. Tindemans har lyttet til det, der er sagt under hans besøg her i Danmark og under hans besøg i England. Begge steder har man lagt overordentlig vægt på de pragmatiske løsninger, på skridt for skridt-metoden. Det har man slet ikke interesseret sig for i Parlamentets rapport om en europæisk union og heller ikke i Kommissionens rapport om en europæisk union. Dér tegner man et fuldt færdigt, flot forkromet billede af en føderalistisk ordning. Sammenlignet med disse to